

BCU Cluj University Library C

Cuprinsul

- Pr. M. PROCOPIE : Post și rugăciune.
L. VLASSA : Izbândă,
I. AGÂRBICEANU : Lunea din afară și
din lăuntru.
P. DOMȘA : Doamne la cine vom
merge.
A. B. : O mamă și opt copii.
Alf. RODRIGUEZ : Regulele Sf. Francisc.
Cărți și Ciuperci.
Sf. Efreem : Rugăciune.
V. N. : Floarea gândului.

SUPLIMENT :

VIEATA COPIILOR. (8 pagini)

Post și Rugăciune

Un tată avea un fiu ce pătimia cumplit fiind stăpânit de duh mut. Ori unde-l apuca îl zdrobia și de multe ori l-a aruncat în foc și în apă ca să-l piarză.

Intr'una din zile, l-a adus la Domnul ca să-l vindece. Găsind însă numai pe unii dintre ucenici i-a rugat pe ei să-l vindece dar n'au putut.

Când a venit Mântuitorul, omul i-a alergat înainte și l-a rugat zicând: „de poți ceva, ajută-ne nouă, fie-ți milă de noi“. Iisus Mântuitorul l-a vindecat.

„Iar după ce a intrat în casă, ucenicii lui l-au întrebat, la o parte: Pentruce noi n'am putut să-l izgonim?”

„El le-a zis: Acest soi de demoni cu nimic nu poate să fie scos afară, fără numai cu rugăciune și cu post“.

Prin aceste cuvinte ale Mântuitorului, rugăciunea și postul, au trecut în viața creștină ca două arme biruitoare de demoni.

Și mulți demoni pe foarte mulți îi stăpânesc și în aceste vremi, aruncându-i în foc de patimi.

Iar aceste zile rânduite de Biserică sunt zile de deprindere a acestor arme. Tăria stă în mânuirea lor.

Cu deosebire rugăciunea, după cuvântul unui scriitor creștin, este unica tărie a vieții de aci, a cărei lege este suferința.

Intre împrejurări excepționale ne putem lipsi de spovedanie și împărtășanie: pustnicii s'au lipsit de acestea timp mult dar niciodată nu s'ar fi putut lipsi de rugăciune.

Citind paginile Sf. Evanghelii rămâi pătruns de măreția și belșugul făgăduințelor făcute rugăciunii.

„Cereți și veți primi“ (Ioan 16, 24); „Amin grăiesc vouă că orice veți cere dela Tatăl, vă va da întru numele meu“ (Ioan 16, 23); „Drept aceea, grăiesc vouă: cereți și se va

da vouă“ (Luc. 11, 9); „că oricine cere, ia“ (Luc. 11, 10); „și toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi“; (Mat. 21, 22) și „toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați luat și le veți avea“ (Marc. 11, 24).

Garantată de aceste cuvinte ale Mântuitorului, rugăciunea își produce efectul — adică lucrează, fără îndoială.

Sunt însă cazuri ce par a contrazice eficacitatea rugăciunii:

Exemple: 1. Ai un proces. Nu te îndoiești de dreptatea cauzei tale. În același timp, după judecata contrarului, dreptatea este, fără discuție de partea lui. Se roagă și unul și altul. Poate fi împlinită rugăciunea la amândoi?

2. Se dă un examen pentru niște posturi. Sunt 100 de locuri și 500 de cereri. Toate mamele candidaților se roagă cu aceeași stăruință și căldură, fiecare pentru reușita fiului său. E clar că nu pot fi împlinite cererile tuturor.

3. O mamă are un băiat

bolnav, are ceva organic. Știința doftoricească este neputincioasă în acest caz. Însă minunea este posibilă și mama îndurerată are dreptul să ceară vindecare pentru fiul său. Va fi ascultată? Nu, Minunea este o excepție nu o regulă.

Dar și în aceste cazuri, la care am putea adăuga nenumărate cazuri aievea, rugăciunea făcută cu smerenie, plină de încredere și stăruitoare, va avea întotdeauna prețuire. Dumnezeu, o va răsplăti și o răsplătește totdeauna prin sporire de har și trăire mai presus de bunătățile cele de aici.

Sunt împrejurări când D-zeu nu trebuie să ne dea tot ce noi cerem. Multe din cererile noastre ar contrazice Providența sa care nu este altceva decât nemărginita sa iubire pentru noi și în grija căreia noi trebuie să încredințăm toată viața noastră și neîncetat să cerem rugându-ne ca întru toate să se facă voia Sa.

Pr. M. PROCOPIE

Izbândă

De vrei să ai izbândă,
Fii credincios mereu.
Fii ca o floare blândă,
Dată de Dumnezeu

De vrei să ai izbândă
Nu căuta ce fac eu.

Nu-mi căuta în pungă,
Te vede Dumnezeu.

Că Dumnezeu cel mare,
Izbândă ți-ți va da.
Tu însă crede tare,
În bunătatea Sa.

L. Vlăsă Cluj

Lumea din afară și lumea din lăuntru

Un om cu multă învățătură și cu un car de minte povestea odată între mai muți: — Tot aud pe unii vorbind că uneori li e urât și nu știu cum să-și cheltuiască vremea. Aceștia sunt, bunăseamă, cei cari nu muncesc. Cine lucrează, nu știe cum trece timpul. Dar ei zic: „nu poate lucra omul mereu, trebuie să se odihnească. Și atunci ne trece timpul greu“. Eu pe acești nu-i înțeleg. Pentru că atunci când n'ai de lucru e de ajuns să-ți arunci ochii ori gândul în jurul tău, în lumea ce ne înconjoară, să vezi și să înțelegi minunățiile ei. Nu se mai apropie de tine urâtul în veci! Să vezi ziua, cerul senin, la soarele strălucitor; să-ți adâncești, privirea în noaptea înstelată luminată de lună. Să te gândești ce taine mari te înconjoară din toate părțile. Să citești cărți din cari să înveți cursul stelelor, propagarea luminii, cum se naște fulgerul și tunetul. Cât de mari și depărtate de pământ sunt stelele, cum își are fiecare hotărât drumul său! Ce încântare pentru ochi și pentru gând! Cum să-ți mai fie urât? — Ori să-ți întorci ochi pe pământ, să cunoști vieța plantelor, a gășniilor, și animalelor! Să cer-

cetezi istoria oamenilor, Să cunoști lupta necurmată ce o duc pentru cultură! Nu mai poate fi vorba de urât când privește în lumea din jurul tău, chiar dacă ai trăi milioane de ani pe pământ.“

Un înțelept care era de față vorbi senin:

E adevărată tot ce-ai spus dumneata. Dar afară de lumea din afară mai este o lume tot așa de minunată și de bogată în noi înșine, în fiecare din noi. Dacă primim, în vreme de nelucrare, în liniștea ce o avem, în sufletul nostru descoperim acele înălțimi ca și a cerului, și adâncimi ca și ale pământului. Cu ochii lăuntrici să primim gândul nostru, puterea lui, inima cu simțămintele sale, și toată viața neasemănat de bogată ce zace în fiecare din noi, nu mai ai vreme să-ți fie urât. Să te gândești cum ajungi la cunoștința lui Dumnezeu, la ținerea legilor lui, să ști și să simți ce e cunoștiința, cu un cuvânt să citești în cartea vie pe care o are în lăuntru său fie care om, iată un mijloc de a nu te urâni odată și de a rămânea cu mult folos.

Nenorocirea omului e că nu vrea să privească nici în jurul său, nici cei în lăuntru său. Când

n'are de lucru, doarme, cască sau în cel mai bun caz, merge la un cinematograful. Dar mare bucurie și folos ar avea dacă

ar privi la cinematograful lumii zidite de Dumnezeu și la cel al vieții sale lăuntrice !.

I. AGĂRBICEANU

Doamne la cine vom merge?

Păgânii n'au tăgăduit nici odată existența unei puteri supreme, unui Dumnezeu, închipuindu-și-l, bineînțeles, în diferite moduri, după puterea minții lor întunecate, vorba e că și ei credeau în ceva mai mare, mai puternic decât ceea ce vedeau și puteau cuprinde cu simțurile lor.

Dar azi, în veacul luminii și al tuturor științelor unde am ajuns? Să vedem că mulți părăsesc pe Isus Hristos, pe Dumnezeu, că țin adunări publice, lucru ne mai auzit de când lumea! Adevărat că revoluția franceză a căutat a detrona pe Dumnezeu, dar chiar aceia cari se lepădaseră de El, s'au grăbit să-l așeze în drepturile Sale. Astăzi însă puterea întunericului parecă a cuprins într'un vârtej nebun nu numai o țară, ci o parte din lume, căci doar la Moscova, adunarea nebulilor tăgăduitori de Dumnezeu, a avut reprezentanți nefericiți dintre multe neamuri.

Mari sunt ispitele și de multe feluri, iar dacă ne vom lăsa atrași cât de puțin de ele, ușor vom cădea! Greu e lupta dar nu-i mai greu decât putem suporta. Toate greutatele materiale și necazurile sufletești ce se ridică deasupra capetelor noastre, încercând să ne îngenunche și să ne întunece judecata, le vom putea birui dacă ne vom pune toată încrederea numai și numai în Dumnezeu.

Mai evident, ca ori când, s'a împărțit lumea azi, în două tabere con-

trare, una luptând sub steagul alb și curat strălucitor a lui Hristos iar cealaltă sub steagul roșu și sângeros al Satanei!

Nu vom cerca pe cei vinovați pentru aceasta stare, susținem însă cu tărie că societatea oamenilor cu voia s'a depărtat de Dumnezeu! Bogații și săracii, învățații și neînvățații, au ascultat mai mult de „înțelepciunea lumii”, decât de suflet și de acela am ajuns la aceasta răspântie!

Au nimicit baza, fundamentul societății neamului omenesc, căsătoria și sfințenia ei, prin legiurile după „înțelepciunea lumii”. Au scos din inima copilului credința în Dumnezeu respectul față de părinți și mai mari. Atrofiind celula societății — căsătoria — s'a atrofiat societatea și ca o urmare firească și întreg neamul.

Se pare că unele țări î-și dau seama de prăpastia la care au ajuns și doresc o refacere, așa de ex. în Germania, după cum relatează ziarele, se pregătește o modificare a legii divorțurilor în sensul că se va decreta părăsirea domiciliului conjugal crimă de primul rang și se va îngreuna desfăcerea legală a căsătoriilor. Tot astfel și la Praga se pregătește un proiect de lege, prin care, părăsirea domiciliului conjugal va fi socotită „atac contra ordinii de stat” și se va majora pedeapsa putând merge până la zece ani închisoare.

Nu trebuie însă legi nouă lumești căci Sf. Scriptură dela început a poruncit : „Ceiace Dumnezeu a împreunat, omul să nu desfacă!“

Din Mexic mai vin știri îmbucurătoare cari spun că se redeschid bisericile creștine, tot asemenea și în Rusia începe păcă un suflu nou de viață ! Nu în „înțelepciunea lumii, nici în învățăturile și legile lumești să și pună omul încrederea, ci în înțelepciunea lui Dumnezeu ! Nădejdea și încrederea noastră în Dumnezeu să fie ! „O adâncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu ! Cât sunt de necuprinse judecățile lui și neurmăte căile lui !“ Înțelepciunea lumii acesteia nebunie este lui Dumnezeu !“

Să ne întrebăm des, cu sf. Petru : „Doamne la cine vom merge ? Unde vom căuta leac boalelor noastre ? „Doar cuvintele vieții de veci tu le ai !“

Mulți împărați și regi, stăpânitori și dictatori, și-au pus încrederea în lume și în puterile lor proprii, dar vai, amar s'au înșălat ! Unde este oare puterea, unde mărirea lor ? Unde coroana și purpura, unde sceptrul lor ? Praf și cenușe s'au ales din toate, doar numele de le-a mai rămas, dar și acesta adesea nu în mare cinste !

Avem exemple vechi și noi destule ! Totuși au fost și între aceștia unii, cari au cunoscut deșertăciunea și înșălătoria lumii :

Saladin marele stăpânitor de odinioară al Asiei, era pe patul de moarte. Atunci chemă el pe un stegar la sine și dându-i o bucată mare de pânză albă, îi zise : „Pe câmpiile de luptă, tu ai purtat cu triumf înaintea mea semnele războiului și ale biruinței, acuma vreau, ca și înaintea trecerei mele din această viață tot tu să porți și steagul morții mele înaintea mea !

Primește deci această bucată mare de pânză albă, înalță-o în vederea tuturor și trecând printre șirurile soldaților mei și pe ulițele și drumurile țării mele, să spui cu glas tare și serios, tuturor : „Priviți ! Marele Saladin, Stăpânitorul Orientului moare ! Dintre toate armele și semnele lui dragi de biruințe, nu ia cu el în mormânt nimica, ci numai această pânză albă ! In aceasta va fi învăluit și dat viermilor spre mâncare !“

Înțelept a vorbit acest mare Stăpânitor și scumpă învățătură a lăsat soldaților și poporului său.

Nu în lume, nici într'ale lumii să ne punem deci încrederea, nu în puterile și știința noastră, ci în Dumnezeu, Tatăl nostru cel ceresc, ținând și urmând cu sfințenie poruncile Lui !

Să ne întrebăm cu Sf. Petru : „Doamne la cine vom merge ? Cuvintele vieții de veci tu le ai !“ Da, cuvintele vieții de veci, atât pentru individ cât și pentru popoare, atât pentru cârmuitori cât și pentru supuși, la Domnul sunt.

Aci se află înțelepciunea adevăratei vieți !

PETRE DOMȘA
protopop

O mamă și opt copii.

— O mamă avea opt copii. Cineva o întreabă :

— „Cum faci de-i poți hrăni pe toți“ ? Mama îi răspunse :

— „li iubesc din tot sufletul“ Altul o întreabă :

— „Câți copii îmbraci și hrănești ?“

— „Dacă-i iubesc, nu-i mai număr“.

Regulele Ordinilor Sf. Francisc sunt dela Dumnezeu

de : ALFONS RODRIGUEZ, S. I.

Regula sf. Francisc de Assisi nefiind încă aprobată decât prin graiu viu de Papa Inocențiu III. și acest mare Sfânt vrând să o scrie pentru a o prezenta Papei și să obțină dela el o Bulă de confirmare, se retrase cu doi din tovarășii săi pe un munte lângă Reate. Acolo, postind patruzeci de zile cu apă și pâine și petrecând zi și noapte într'o continuă rugăciune, el compuse Regula sa după ceea ce-i plăcu lui Dumnezeu să-i inspire. Apoi aducându-o din munte, o dădu să fie păzită de fratele Elie, vicarul său general cm înțelept și dibaciu după lume: Acesta, găsimdu-o întemeiată pe un prea mare dispreț de toate și pe o smerenie și sărăcie prea a'ară din cale aspră, o pierdu într'adins, pentruca astfel neputând fi întărită, o alta să fie făcută mai pe placul său. Sf. Francisc, care dorea mai degrabă să urmeze voia lui Dumnezeu decât pe a oamenilor, și care nu vroia să se ia după părerea înțelepților veacului, se întoarse la același munte, unde să petreacă încă patruzeci de zile, și să obție, prin pos'ul și rugăciunile sale, ca Dumnezeu să-l inspire din nou ca să poată compune o altă Regulă. Fratele Elie știindu-i gândul, își propuse să-l împiedece. În acest scop adună pe unii din cei mai însemnați frați și cei mai iscusii din Ordin, le spuse că Sfântul vroia să facă o Regulă atât de aspră, încât era cu neputință să fie

ținută. Aceștia îl rugară pe el, ca Vicar general, să meargă din partea lor să-i spună Sfântului, că dacă va face o regulă prea aspră, ei nu se obligă a o ținea. Dar fratele Elie nu îndrăzni să primească singur această încredințare și propuse să meargă toți împreună. Ei venire toți spre munte, unde sosind și apropiindu-se de chilia unde Sfântul era în rugăciune, fratele Elie îl chemă. Sfântul care îl cunoscuse după voce. Ieși din chilie și văzând atâți călugări adunați îi întrebă ce vor. Aceștia sunt, spuse fratele Elie, cei mai însemnați membri ai Ordinului, cari auzind că faci o nouă Regulă, și temându-se să nu o faci prea aspră, veniră să declare, că de este așa, puteți să o faceți pentru D-voastră singur, ei însă nu vor să o urmeze. Sfântul auzind aceste cuvinte, se aruncă în genunchi și ridicându-și ochii la cer, zise : „*Doamne, nu ți-am spus că acești oameni nu mă vor crede?*“. Și îndată se auzi un glas din cer, care spuse : „*Francisc, nu este nimic dela tine în Regulă tot ce este acolo, este dela mine, vreau ca să fie păzită întocmai. Întocmai, întocmai, fără tâlcuire, fără tâlcuire, fără tâlcuire. Știu ce poate slăbiciunea cmenească și ce ajutor pot și vreau să-l dau. Cei ce nu vor să țină Regula, să iasă din Ordin și să o lase să o țină ceilalți*“. Atunci sf. Francisc întorcându-se către călugări : „*Ați auzit*, le spuse

ați auzit, ați auzit? Vreți să fac să vi se spună încă odată? „Atunci frațele Elie și ceilalți, tremurând și rușinați de greșala lor, se înapoiară fără a spune nimic. Sfântul începând din nou a compune Regula sa. O făcu la fel cu aceea pe care Domnul îi descoperise înainte. După aceea o duse la Honorii al III-lea. Acest Papă îi spuse, că o găsește foarte grea de ținut, din cauza marei asprimi și a nespusei sărăcii la care ea obligă. „*Sfinte Părinte răspunse Francisc, n'ampus în această regulă niciun cuvânt din propria mea voință. ci însuși Isus Hristos a compus o. Și cum ea vine dela El, căci el singur cunoaște tot ce*

este necesar pentru mântuirea sufletelor, pentru jolosl călugărilor și pentru menținerea acestui ordin; și cum el singur vede toate ce se pot vreodată întâmpla și Biserica în general și acestui Ordin în deosebi, nu trebuie decât și nici nu pot schimba ceva din cele statornicite”. Papa atunci, atins de-o deosebită inspirație din cer, confirmă Regula Sfântului și-i trimise un hrisov. Iată în ce fel obișnuște Dumnezeu să ordone el însuși întemeietorilor de Ordine călugărești tot ce pun ei în Regulele lor.

(Din Calea desăvârșiri creștinești trad. de Dr. Al. L. Tăutu).

Floarea gândului

Platon: „Cu tot vântul care suflă și furtuna care urlă, intelptul își păstrează nestinsă flacăra dreptei judecăți“.

Seneca: „Suntem născuți pentru a trăi la un loc. Societatea noastră este o boltă de pietre legate între ele, cari s'ar nărui dacă una n'ar susține pe cealaltă.“

Buckle: „Până acum țările cele mai bogate erau acelea unde natura era mai binefăcătoare. Azi bogăția este în țările unde oamenii sunt mai activi.“

Montesquieu: „O nedreptate făcută unuia, este o amenințare pentru toți.“

Carmen Sylva: „Neghiobia și ignoranța se așează drept în față, ca să le vadă lumea. Inteligența se așează mai la dos ca să vadă ea lumea.“

Trimitem și de data aceasta „Vieța Copiilor“ N. 2 la toți cari nu au refuzat N. 1, rămânând noi în bună credință că se invoiesc a ne achita abonamentul în cursul anului 1937.

Din cauza schimbărilor avute unele adrese s'au expediat cu întârziere. Vom regula apariția pe Joia nu pe Sâmbăta, așa ca să ajungă revista pe Duminica și la sate.

„Fiii mei, să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul“ (I. Ioan 3, 18).

Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul

Doamne și Stăpâne al vieții mele, nu-mi da mie spiritul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de domnie, și al grăirii în deșert.

Iar spiritul curăției, al umilinței, al răbdării și al iubirii,

dăruiește-mi-l mie servului tău.

Așa, Doamne, împărate, dăruiește-mi mie, ca să-mi văd greșelele mele, și să nu osândesc pe fratele meu; că bine ești cuvântat în vecii vecilor. Amin.

Cărți și ciuperci

— Ai citit ultima carte a lui X..., întreabă Sebastian pe prietenul său Eugen.

— Ferească Dumnezeu, nici nu mă uit la asemenea murdărie!

Dar de unde știi că e murdărie, dacă nu ai citit cartea? Se poate ca tu, om deștept, și cu cultură, să vorbești așa?

— Mi-au spus alții, în care am încredere și am văzut din nefericire și urmările ce le aduce cetirea acestor cărți; la ce să le cetesc și eu?

— Ei vezi, eu nu cred pe nimeni; vreau să-mi dau socoteală singur, ce fel de carte este aceea pe care o văd în geam la librar și o cetesc.

Eugen tăcu câțva timp; el știa că Sebastian e deștept, că nu-i place să-l contrazică. Mai merg o bucată de drum împreună, apoi Eugen zice lui Sebastian:

— Ia ascultă, știu că-ți plac ciupercile.

Celălalt se uită la el mirat și întrebător, Eugen continuă:

— Când găsești un soi de ciuperci pe care nu le cunoști, ce faci?

— Ei asta! Întreb pe cineva care se pricepe.

— Da? și dacă îți spune cineva că-s rele.

— Nu le mânâc, și pace bună.

— Dar de ce nu vrei să-ți dai sama prin tine însuși dacă acele ciuperci s-bune?

D'apoi nu-s prost să mă otrăvesc pentru o sărăcie de ciupercă — am văzut eu pe mulți cari au făcut așa prostii și au pățit-o; la ce să fac și eu ca ei?

Eugen zâmbi și tăcu.

Dar Sebastian era deștept; a înțeles îndată că prietenul său a vrut să-i dea o lecție și întinzând mâna o luă pe a lui și o strânsă cu drag, zicându-i:

— Îți mulțumesc, prietene; mi-ai dat un sfat bun; am să mă gândesc la asta și, mai știi, oлу găsi poate că ai dreptate.

Din Almanahul „Presa Bună” Iași

Apare săptămânal

Abonamentul :

Anual 100 Lei

Pentru muncitori și țărani 50 Lei

Împreună cu revista „Vieța Copiilor“ anual 140 Lei.

Ambele pentru muncitori 100 Lei.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Pentru instituții și autorități 250 Lei.

Abonamente de sprijin 500 Lei.

